

[Boligministeren.]

dømmelse belaste forholdet mellem udlejer og den nye lejer. Den frie bytteret kolliderer med den oprykningssadgang, som beboerne i en række større ejendomme har, efterhånden som lejlighederne bliver ledige ved fraflytning, og den frie bytteret frembyder muligheder for misbrug, som er betænkelige efter min mening. Jeg finder derfor fortsat, at det er betænkeligt at gennemføre en sådan fri bytteret.

Som et sidste punkt foreslår socialdemokratiet, at der gives mulighed for særligt huslejetilskud efter saneringsloven ikke blot til husstande, der udsaneres, men også til familier, der gennem røkering inden for boligmassen skaffer saneringsramte bolig til en overkommelig pris. Det er en sympatisk tanke. Jeg ved, at vinstres boliglovsordfører, hr. Ib Thyregod, også har interesseret sig meget for den, idet han har den opfattelse, at boligsikringsordningen vil kunne anvendes til at lette eller løse dette problem. Lad mig nøjes med at sige, at jeg er positivt indstillet over for en fornyet analysering af problematikken, som virkelig er meget væsentlig, men der er vanskeligheder, som nødvendigvis må tages i betragtning.

Det forslag til lov om ændring af boligsikringsordningen, som socialdemokratiet fremsætter, indeholder for det første en gennemførelse af det forslag, som partiet forelagde sidste forår om en vis pristalsregulering af boligsikringsordningen, et forslag, som dengang ikke blev vedtaget af folketinget. Dernæst indeholdes der i lovforslaget noget nyt, idet man ønsker en generel forøgelse af de maksimale boligsikringsprocenter til 20 pct. for hvert barn i husstanden. Begge forslag sigter således på en forbedring, men en forbedring er også en fordyrelse af den gældende boligsikringsordning.

Begrundelsen er, at indkomst- og lejeudviklingen skulle nødvendiggøre en regulering af boligsikringsordningen, såfremt den ikke skal blive uden reel værdi — jeg tror, det er det udtryk, man anvender, og det synes jeg er et stærkt udtryk. Det synes altså på en måde at være socialdemokratiets opfattelse, at udviklingen har medført, at boligsikringsordningen allerede nu, mindre end 4 år efter dens gennemførelse, skulle være ved at træde ind i et afviklingsstadium, en ordning, som man vokser sig ud af

på grund af stigende indkomster, og som derfor er ved at være uden betydning for boligtagerens mulighed for at skaffe sig en passende bolig. Denne opfattelse synes ikke at være begrundet i en vurdering af de faktiske afholdte og budgetterede udgifter til boligsikringsordning fra starten og frem til nu.

I 1967-68, hvor vi startede boligsikringsordningen — det var altså dens første år — var det offentliges samlede udgifter til boligsikring ca. 225 mill. kr. I de følgende 2 år steg udgifterne til henholdsvis 308 mill. kr. og 340 mill. kr., og på grundlag af oplysninger om første halvdel af indeværende år forventes udgifterne i 1970-71 at ville komme op på ca. 425 mill. kr. Der er således for de forløbne 4 år tale om næsten en fordobling af det offentliges årlige udgifter, nemlig fra de nævnte 225 mill. kr. op til ca. 425 mill. kr. En sammenligning mellem antallet af boligtagere, der modtager boligsikring, fører til, at antallet af boligsikringsmodtagere pr. 1. juli 1968, da ordningen havde virket godt 1 år, var ca. 167.000 husstande, mens der pr. 1. juli i år var ca. 190.000 husstande, altså på 2 år en stigning i antallet af husstande på ca. 23.000. I disse tal er endda ikke medregnet beboerne i de kommunale pensionistboliger. Den væsentligste andel af stigningen falder på husstande, der modtager boligsikring efter reglerne i lovens § 3. Antallet af husstande med boligsikring efter § 2 er i samme periode steget fra ca. 91.000 til 93.000.

En sammenligning af stigningen i udgifterne og i antallet af husstande fører til, at den enkelte husstands boligsikringsydelse er steget væsentligt. En bedømmelse af prisudviklingens virkninger på de enkelte boligsikringsmodtagere viser, at udviklingen for de lejere, der bor i den ældre, billige boligmasse, har betydet en forminskelse af disses relative huslejebyrde, hvorimod der for lejerne i nybyggeriet nok har været en tendens til, at boligudgiftens relative andel i det samlede budget har været stigende. Denne tendens blev imidlertid i et vist omfang imødegået ved de i dette forår gennemførte ændringer af boligsikringsloven, ændringer, som vel endnu næppe har nået at slå igennem.

Hvad særlig angår forslaget om ændring af maksimumsprocenterne, har vi i boligministeriet foretaget nogle foreløbige beregning-